

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Canones Directivi Confraternitatis Sacerdotum Bonae Voluntatis, Sub Invocatione Domini Nostri Jesu Christi in Cruce morientis

Dirckinck, Johann

Coloniae, Anno 1709

VD18 12518239

Canon II. De menstruo pro vivis, & hebdomadario pro defunctis suffragio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51869](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51869)

terris. Da nobis, sic transire per bona temporalia, ut non amittamus æterna. Da, ut domos, nomen & familiam construamus non apud homines brevi morituros; sed apud te & Sanctos Angelos, beatos & gloriosos, quæ in omnia sæcula durent & æternent. Da, ut simus sal terræ & lux mundi; ut exemplo magis, quàm verbo omnes trahamus ad te, eosque doceamus re ipsa contemnere terrena, & amare cœlestia, ut in magno illo decretorio mundi die, à te Judice, audire mereamur: Euge serve bone, quia in pauca fuisti fidelis, super multa te constituam: intra in gaudium Domini tui, Amen.

CANON II.

Admissio seu adscriptus, ab ipso statim adscriptionis die incipit celebrare, quot mensibus semel pro Confratribus vivis, eorumque profectu in virtute & perfectione. Item singulis septimanis semel pro uno, vel pluribus Confratribus defunctis, ac solummodo per annum: si nimirum quis vel qui è Sodalitio nuntiati sint isto anno ob-

C 5 iisse:

uisse: Cessante enim Confratrum morte, cessat etiam post annum ab obitu hebdomadaria vivorum obligatio, pro uno vel pluribus defunctis celebrandi, donec alius vel alii iterum significantur è vivis excessisse.

EXPOSITIO

Canon hic binis constat partibus: prima exigit sacrificium menstruum pro Confratribus vivis, altera hebdomadariam pro defunctis. Ordiamur à primâ.

Numeramus inscriptos Sodalitii nostri albo Sacerdotes Anno 1696., in Districtu Lingensi 21. In Osnabrugensi 78. in Monasteriensi 67. In Cosfeldiensi 78. In Warendorpiensi 37. in Rheimensi 33. In Emslandico & Cloppenburgensi 17. Denique in Districtu Vechtensi 16. Univerſim 386. atque hos inter animarum Pastores 147. Omnes hi & singuli, si quot mensibus sacrosanctum Missæ Sacrificium Altissimo offerant, Sacrorum numerus, anni unius decursu, accedet ad 4272. decennii autem spatio, ad quadraginta duo millia, septingenta & viginti, computus ascendet.

Si verò computemus Confratres quingen-
 tos & ultrà, quos hoc anno 1709. nume-
 ramus, quo Canones denuò uno in Libel-
 lo impressos distribuimus, sacrificiorum....
 Calculus quot annis ad sex millia, quot
 decenniis, ad millia sexaginta pertinet.
 O quantus thesaurus, si æstimare nosse-
 mus! Quantus fructus si probè Nobis,
 Confratribusque nostris applicaremus!
 Quod ut promptè, libenter, fideliterque
 quot mensibus præstemus, gemino hoc
 motivo Nos efficaciter excitabimus: pri-
 mum est, summa quæ à Nobis requiritur
 vitæ sanctitas, quam virtute efficacissimi
 Sacrificii obtinere intendimus: alterum
 est, summa quâ premimur necessitas, cui
 tot Sacris succurrere desideramus.

I. Quanta in Sacerdotibus requiratur
 vitæ sanctimonia; ex eorum statu, officio,
 & sacrificio, sole clariùs elucescit: Si enim
 Deus omnipotens Legis antiquæ Sacer-
 dotes, ad animalium victimas & holo-
 causta duntaxat destinatos, sanctos esse
 voluit: *Sancti erunt Deo suo, & non
 polluent nomen ejus.* Levit. 21. Quan-
 tam, obsecro, à vobis, ô Sacerdotes

novæ Legis! Jesum Christum Agnum Dei
 immaculatum toties offerentibus, vita
 sanctitatem exiget? haud dubiè non vul-
 garem, sed longè Sacerdotibus illis emi-
 nentiorè: vos enim Deitatis imagines, &
 Vicarii Numinis, Dei in terris personam
 sustinetis; adeoque Dei ipsius sanctitatem
 vos æmulari necesse est: *Sancti estote, quoniam
 etiam ego sanctus sum.* Levit. 20.

2. Vos, ô Sacerdotes Altissimi! Angelis
 nuncupamini: *Labia Sacerdotis*, inquit
 Malachias c. 2. *custodient scientiam, &
 veritatem ex ore ejus requirent: Angelus
 enim Domini Exercituum est.* Imò vos An-
 gelos ipsos, Cherubinos quoque & Sera-
 phinos officii excellentiâ vincitis: neque
 enim illis potestas aut peccata remittendi
 aut Corpus Domini Jesu consecrandi, un-
 quam concessa fuit. Quanta igitur virtus,
 quanta puritas vobis competit? fanè S.
 Chrysostronus L. 3: de Sacerdotio, dicere
 non est veritus; *Necesse est Sacerdotem sic
 esse purum, ut si in ipsis coelis collocatus inter
 caelestes illas virtutes medius staret.*

3. Vos, ô Dei Mystra! Omnes Patriar-
 chas, Prophetas omnes, & ipsum adeò, qui
 teste

teste æternâ Veritate, plus quàm Propheta est, muæris sublimitate antecellitis. Sanctissimus, fateor, & magnus erat ille Domini Baptista Joannes: at vos in pluribus eum longè superatis. Ille venit ad dandam populo scientiam salutis; vos, non scientiam solùm, sed ipsam quoque salutem, id est, Deum omnis scientiæ & salutis authorem præbetis. Ille digito monstravit Agnum absque maculâ, vos eundem consecratis manibus tractatis, & cordi vestro immergitis. Ille Baptismum pœnitentiæ, solam veri & ineffabilis hujus Sacramenti figuram, plebi conferebat; vos ipsum Sacramentum & Sacramenti gratiam impertimini. Ille unâ solùm vice, manum vertici Salvatoris imposuit, dum eum in Jordane baptizaret: vos verò multò frequentius, illum consecratis, benedicitis, tangitis, elevatis, & quod amplius est, intimo cordis sinu recipitis. Quid jam censeatis esse majus: Christum digito monstrare, an recipere; baptizare, an consecrare? Totus hic discursus est melliflui & Sancti Patris Bernardi. Ex his igitur tot tantisque prærogativis, an non liquet, quanta in

vobis requiratur vitæ integritas, quanta perfectio? quanta sanctitas?

4. Vos ô Christi, seu Uncti Domini estis *Genus electum*, *regale sacerdotium*, *gens sancta*, *populus acquisitionis*, ut Princeps Apostolorum, commemorat. I. Pet. 2. Propria enim, vel ex etymologiâ nominis Sacerdotis dos est sanctitas: vos etenim sancti sanctique estis, quia Deo consecrati & sanctificati estis: cæteri laici sunt & profani; vos verò sancti, & quasi divini, quos tangere & violare non licet. Si igitur Dionysii definitione: *Sanctitas sit ab omni iniquatione libera, incontaminatissima, & perfectissima puritas*. Et ex mente Origenis *Sanctus* dicatur quasi *sine terra*, qui scilicet à terrenis facibus sit secretus, purus, celestis, ac Deo cohærens. Quantam rursum vestram vitæ sanctimoniam esse par est, Sacerdotes! Profecto cōvenit, ut conversatio vestra ab omni vitio gulæ præsertim & libidinis, illibata; sit non cū hominibus in terris; sed cum Angelis & Sanctis in cœlis.

5. Vos denique, ô Sacerdotes, Christi Vicarii! alios quoque sanctificandi virtute polletis: *vos enim estis sal terræ*, *Lux*

Mun-

Mundi, Civitas supra montem sita; & lucerna in Candelabro posita; ut omnibus, qui in Ecclesiæ Domo aut Paroeciâ vestrâ sunt, verbo & exemplo præluceatis, viamque salutis ac perfectionis commonstretis. Vos estis Mediatores inter Deum & Homines, qui Sacrificiis & precibus Justitiam Divinam placatis, & Misericordiam ejus exoratis, Jideoque peccata populi comeditis & consumitis. Vos estis, ut loquitur *S. Gregor.* & *S. Hilarius*, Satores æternitatis; qui agnos vestros sacrâ Baptismi undâ ab originis labe mundando, in vitâ æternam gignitis, vos oves vestras errantes & in fauces Luporum infernalium lapsas, peccatorû remissione, in caulas cœlestes reducit; vos easdem famelicas verbo vitæ æternæ & sanctissimâ Christi carne pascitis, ac sanguine pretioso potatis: vos denique iter æternitatis ingressuras ad ultimam luctam inungitis. Quantam igitur, per Deum immortalẽ! necesse est, vestrâ esse non solum vitæ probitatẽ; sed & perfectionis & sanctitatis exiniæ splendore? Verè dixit *S. Dionysius*: Sacerdotes oportere esse instar crystalli pellucidæ & radiantis, in quam radii solis incidentes, in cætera, quæ vicina sunt, re-

fun-

fundantur. Consentit *S. Chrysostomus* asserens Sacerdotem aliis tantâ debere virtute præstare; ut sit quasi homo inter bruta, vir inter pueros, Angelus inter homines.

6. Atque hac de causa viri, licet sanctissimi, Sacerdotale munus, velut eo indignum tanto pere refugerunt. *S. Franciscus Seraphicus*, nunquam ad Characterem sacerdotalem suscipiendum induci potuit, allers: Si hinc Angelus, inde Sacerdos mihi occurreret, Angelo relicto ad Sacerdotem accederem, ejusque manus exoscularer. ille enim & panem & verba vitæ mihi ministrat. *S. Marcus Anachoreta* pollicem sibi abscidit, ut sacerdotalem dignitatem declinaret. Sic *S. Antonius*, *S. Hilarion* & plurima Monachorum millia honore sacerdotali insigniri detrectârunt; adeo, ut in multis Ægypti Cænobijs, ne unus quidem sacerdotio initiatus reperiretur, ut Patrum vitæ testantur.

7. *Domini Confratres*: Ecce hic aperit est virtutis & perfectionis, quem status vester postulat: hæc est sanctitas, quam Divina Majestas à vobis requirit. Si non obiter perpenditis, quis vestrum non videt, quam

tis

tis abnegationibus & sui victoriis, quantis
 precibus, suspiriis, lacrymis, ac præcipuè
 sanctis Missæ sacrificiis opus sit, ut omnia
 perfectionis impedimenta removeatis, ut
 virtutis obstacula & animæ vincula per-
 rumpatis, atque ita in arduum perfectio-
 nis & sanctitatis montem eluctemini? Ut
 igitur hoc consequamini, offerre, obsecro,
 sedulo & ferventer pro vobis invicem,
 quot mensibus, Missæ Sacrificia, quorum
 virtus etiam ferrea aut adamantina vitio-
 rum vincula & repagula dirumpet? ut do-
 cet *S. Gregor. M. Homil, 37. in Evangel.*
 Ubi cum retulisset soluta toties viro absen-
 ti & carceri mancipato vincula, quoties
 pia conjux Sacrum pro ea legendum cu-
 rasset; sic concludit; *Hinc ergo Fratres cha-
 rissimi, hinc certâ consideratione colligite,
 oblata à nobis hostia sacra, quantum in no-
 bis [addo & aliis] solvere valeat ligatu-
 ram cordis; si oblata ab altero, potuit in al-
 tero solvere vincula corporis.*

II. Consideratâ, quæ requiritur in no-
 bis, sanctitate; nunc ex alterâ parte, ejus-
 dem in nobis defectum perpendamus,
 quantoque intervallo à perfectionis Sa-
 cerdotalis apice distemus, exponamus; &
 longè

longè magis summam Sacrificiorū, precū
& aliorū mediōrum necessitatē perspiciemus

1. Postulat à nobis supremus Cœli Mo-
narcha, ut sancti simus, quoniam ipse san-
ctus est. Quod si jam nonnulli inter nos
perirentur (quod minimè speramus) quod
forsan nullam de sanctitate & perfectione
adipiscendā, seriam cogitationem susce-
pissent, aut necdum prima sanctitatis fun-
damenta jecissent; qualia sunt, constan-
tissimi peccati lethalis & venialis deliberati fugi-
sensuum mortificatio, passionum refrenatio &c.
quanta his necessitas incumbere-
ret, ut, antequam supremo Judici sistantur
decretoriā sententiam audituri; Domino-
rum Confratrum Sacrificiis adjuti, primis
tandē, post tot annos, perfectionis elemen-
ta addiscerent, ac seriō in praxin redigerent

2. Si Sacerdotes Angeli sunt, ut paulo
antè Malachiæ testimonio comprobavimus;
quid sentiemus, si quis fortasse, quod
absit, & horror est cogitare, volutaretur in
carne & sanguine? non angelicis moribus
sed belluinis; non virtutibus sacerdote dignis,
sed vitiis nefandis deditus? Quanta
hinc rursus foret necessitas precum & sacrificiorum?

3. Joan-

3. Joannis Christi præcursoris, ut vidimus, officium dignitate & potestate, longè antecellimus. At verò, quem gratiis excedimus, an exæquamus virtute? Væ nobis, si dignitate eminentius, & sanctitate inferiores sumus! Ubi est in nobis illa, quâ Joannes præfulgebat cœlestis ac penè angelica puritas? ubi illud divinum silentium? illa oratio assidua? illa pœnitentia tam austera & vix aliàs visa? ille fervor in annuntiando Messiam? humilis illa ad pedes Salvatoris affusio, quâ se judicabat indignum, qui illi ministraret, aut corrigiam calceamenti solveret? Ubi cæteræ virtutes, quas exercebat in deserto? Ubi eximius ille zelus & sancta libertas reprehendendi scandala Herodis in ipso Palatio? Ubi illa animi firmitudo & constantia, quâ fieri meruit Martyr castitatis? Væ nobis! iterum dico, væ nobis, si nos ampliori dignitate dotatos cernimus, quàm Baptistam Domini, & in illo eminere virtutes: in nobis vitia, imperfectiones & miserias! Et ubi in nobis hic defectus fortè deprehensus fuerit? quanta iterum, præter alia media, sacrificiorum necessitas, ut corrigatur?

4. Su-

4. Sumus, ut ante perpendimus, *genus electum, regale sacerdotium, gens sancta*, ab omnibus mundi curis & sæculi negotiis remota, ut uni Deo vivamus. *Nemo enim militans Deo, implicat se negotiis secularibus*; ut docet Apostolus 2. Tim. 2. Jam verò si nos non minori pro jumentis & agris, pro facultatibus necessariis & superfluis, pro controversiis & litibus, pro consanguineis & nepotibus, sollicitudine distracti & irretiti reperiamus, quàm sæculares pro Uxoribus & liberis, an non dolenter cum Poëta lamentabimur?

Cum Factor rerum, privarit semine Clericorum;

Ad Sathana votum, successit turba nepotum!

Atque in hoc casu, quem Divina avertat, si fortasse apud nonnullos irrepserit, corrigat Clementia, quanta denuò incumbit necessitas, quàm ferventissimè Sacrificiis mundanis gratiam postulandi; ne rerum caducarum amore, animas adeò pretiosas, Jesu sanguine redemptas, negligamus; sed potiùs Apostolico more à terrenis omnibus avulsi, magno Deo nostro unicè serviamus,

mus, salutique ac perfectioni proximo-
rum invigilemus; & sic transeamus per bo-
na temporalia, ut non amittamus æterna?

5. Si consideremus nos esse salem terræ,
& mundi luminaria, ideoque obligatos
esse, ut nostræ curæ commissis, omnium
virtutum exemplis præluceamus, si cogi-
temus nos esse animarum Pastores, quo-
rum est oves suas verbo divino & Sacra-
mentis pascere, excessus corrigere, scanda-
la tollere, mores distortos aut depravatos
emendare, atque universos sibi concredi-
tos ad salutem & perfectionem manu-
dere: quis necessitatem obtinendæ per Sa-
crificia gratiæ copiosæ non videt? præser-
tim cum numerus animarum Curatis com-
missarum forte ascendat ad centum millia?
de quibus omnibus & singulis strictissi-
mam supremo Judici rationem sunt red-
dituri? Si mundi Luminasumus, mun-
dum verbi & exempli radiis illuminare de-
bemus: quâ verò ratione illuminabit alios,
ipse fortassis hærens in tenebris? quo pacto
arguet alios, ipse reus, aut quomodo do-
cebit iracundus mansuetudinem, temu-
lentus sobrietatem, incontinenens castimo-
niam,

niam,

niam, gulofus temperantiam, eleemofynam avarus, vitiorum denique cœno immerfus, perfectionis fublimitatem? Sane nunquam bene poterit alios ducere cæcus, nec ferdidus alios emundare, nec tepidus aut frigidus inflammare. Nemo enim dat, quod non habet, ajunt Philofophi. Ac proinde communiter, qualis Rex talis grex; qualis populus, talis facerdos & qualis facerdos, talis eft & populus. Quam igitur ferio & frequenter divina imploranda auxilia, offerenda facrificia; ut induamur virtute ex alto: ut ministerium nostrum impleamus, animasque nobis fubjectas non ad Infernum fed beatitudinem æternam perducamus.

6. Porrò fi statum nostrum Clericale penitiùs rimemur, fateri omnino cogimur, nos pluribus, gravioribusque damnationis æternæ periculis obnoxios effe, quam vel fæculares affiduis laboribus, negotiisque intentos, vel Religiofos, Monasteriorum fuorum feptis vallatos, & vigili Moderatorum oculo custoditos. Quanta enim pericula fecum trahit, & in statum nostrum invehit [præcipuè fi amor Dei, merus

metus gehennæ, aut solida desit occupa-
 tio] Libertas & Societas ; lautitia & otio-
 sitas ; facultatum copia, occasionum præ-
 sentia , Prælatorum ac Testium absentia,
 consuetudo depravata , ac tandem Diabo-
 li, tanquam Leonis rugientis , erga Dei
 Ministros, rabies & sævitia ? De quibus
 præclarè *D. Hieronymus* Epist. ad Eusto-
 chium de custod. Virgin. *Magnis in hac
 vita circumdamur inimicorum agminibus:
 hostium plena sunt omnia: caro fragilis &
 cinis futura post modicum, pugnat cum
 pluribus. Non querit Diabolus homines in-
 fideles, non eos qui foris sunt: & quorum
 carnes Rex Assyrius in olla succendit: de
 Ecclesia Christi rapere festinat: esca ejus,
 secundum Habacuc electa sunt: Job sub-
 vertere cupit, & devorato Juda ad cribran-
 dos Apostolos expetit potestatem. O quan-
 tis igitur adminiculis indigemus, ut omni-
 bus hisce laqueis contritis, feliciter libe-
 remur!*

7. Quot cheu! de Clero [minimè ta-
 men sperem de nostro laudabili Sodali-
 tio tot precibus ac sacrificiis defenso]
 quot, inquam, infernalis illa bellua de-
 vorat!

vorat! Totus cohorreo dum apud religio-
 sissimum Dionysium Carthusianum de
 novissimis p. 3. c. 13. lego, quempiam Re-
 ligiosum Anglum, mente ad Purgatorii en-
 gastula raptum, cum miraretur vix se in il-
 lis Sacerdotes animadvertere; didicisse a
 Angelo, paucos omnino ex Sacerdotibus
 purgandos, plurimos æternùm damnan-
 dos. Sed cur obsecro? Quia nempe Sacer-
 dotum crimina vix mediocria sunt. Sed
 hoc ipsum cur nam? Quia, inquam, paupe-
 res ac defunctos Fundatores aut Benefic-
 ctiores defraudant. Pauperes quidem, qui
 inutiliter aliqui consumunt, quod pauperi-
 bus Deus distributum vellet: Defuncto-
 verò; quia sacra, ex obligatione perfo-
 venda, vel omittunt, vel procrastinant
 [Sed rursus dico, absint hæc & similia
 nostro sodalitia.] Hæc autem fraus vindic-
 ctam extorquet è cælo, quippe misericor-
 diæ indigna, quæ crudelitatis sit plen-
 Quo fit, ut post continuatas ejusmodi
 fraudes, sinantur à Deo in novas ac nova-
 noxas abire præcipites, nec metu Novissi-
 morum tangi se sinant; sed post porcinatam
 vitam, juxta templa & aras peractam por-

cinat

cinâ quoque morte defungantur. Quod indicavit Angelus ille, dum tantæ cladis causam assignavit, *pœnitudinis in morte defectum*: è criminibus utique non levis ortum: qualia sunt; debitorum Sacrificiorum & Horarum Canoniarum neglectus; patrimonii Christi dilapidatio, Sacramentorum indigna tractatio, curæ animarum omissio, beneficiorum sine justa causa multiplicatio; ebrietas, luxus, luxuria, avaritia, simonia, sacrilegia, aliâque scandala & peccata aliena; æternæ infelicitatis ac damnationis, eheu! nimis copiosæ scaturigines.

8. Quæ cum ita sint, *Admodum Reverendi Domini*, quis vestrum non videt, luce meridiana clariùs, quanta nobis opis & auxilii mutui necessitas incumbat? Nonne par esset, nos omnes tremere, prosterni, lachrymari, pectora tundere, & ante thronum divinæ Majestatis supplices in cœlum palmas extendere, ac validam ejus manum implorare: ut quos ad dignitatem Sacerdotalem evexit, & bonæ voluntatis esse effecit, his periculis abripi non sinat, & ob peccata in Infernum non deprimat,

D

æter-

æternis suppliciis cruciandos? Nonne ex
 pediret, non solum, quot mensibus; verum
 etiam quot hebdomadibus, sacrificiis mu-
 tuis Clementiam divinam flectere; ut quan-
 à nobis requirit vitæ perfectionem & san-
 ctimoniam, largâ manu elargiatur? Quo-
 niam verò Deus indes prodigia patrat
 non vult; nec absque mediis ordinariis
 virtutum culmen nos evehere; an non ro-
 gandus cum lacrymis & instantiâ Deus:
 saltem in nobis virtutum obices revellat
 perfectionis obstacula disrumpat, atque
 ad omnia sanctitatis media gratiam copio-
 sissimam concedat? Quænam autem hæc
 media sint, notum vobis, perspectum
 que est: nimirum peccatorum emenda-
 tio, vitiorum extirpatio, passionum sub-
 gatio: sensuum mortificatio, assidua vir-
 tutum exercitatio, fervens è corde bullien-
 te profecta oratio, profunda æternorum
 meditatio, studiosa Librorum asceticorum
 lectio, & in primis, de quâ nunc agimus
 sacrosancti Missæ sacrificii crebra, & fe-
 ventissima oblatio: in quâ omnis sanctita-
 tis fontem & ipsi sumitis & pro DD. Con-
 fratrum salute ac perfectione immolatis
 cujus

cujus virtute inexhaustâ omnia perfectio-
nis obstacula, facilè removebitis, ac deni-
que ipsam vitæ sacerdotalis sanctimo-
niam, pretiosam illam margaritam, feli-
citer invenietis.

O R A T I O.

*Seu intentio ante Sacrum, quot mensi-
bus offerendum.*

Clementissime Deus, Author naturæ,
dator gratiæ, omnium bonorum fons
indeficientissime! Ego N. indignus famu-
lus tuus, offero Tibi hoc sacrificium, pro
Confratribus meis, ex pacto inter nos ini-
to, idque ex puro amore amicitiaë & bene-
volentiaë in Te Deum verum & vivum: ad
gustum & gloriam tuæ Divinaë Majestatis:
in gratiarum actionem pro omnibus be-
neficiis, Confratribus meis unquam à Te
collatis, aut conferendis: in satisfactio-
nem pro omnibus eorum peccatis: ac pro
impetrandis omnibus virtutibus, gratiis
ac donis, statui eorum sacerdotali con-
gruis & necessariis; in odorem suavitatis.

Si tempus ferat, addi queunt hec particularia.

1. Miserere igitur, ô misericordissimè miserationum Pater: omnium Confratrum meorum, & fac eos salem terræ: ac lucem mundi: vitamque tam perfectam instituant; atque sanctissima illorum dignitas requirit.

2. Concede eis verissimam contritionem, ut dignos pœnitentiæ fructus faciant, multis lacrymis delicta sua eluant, & operibus heroicis compensent.

3. Da quoque illis, Domine, verissimum omnium terrenorum contemptum, ut ne honores quærant, nec dignitates ambiant, nec divitias aut voluptates suspirent; sed omnem honorem suum, omnes thesaurus atque delicias suas, in te bonorum omnium fonte respiciant.

4. Libera eos, Deus meus, ab omnibus tentationibus ac dolis hostium visibilium & invisibilium; ab omnibus quoque passionibus & inclinationibus pravis, à desiderijs malignis, à concupiscentiis infructuosis; ut carne mortificati faciliùs cœlestia capiant, atque degustent.

5. Illumina mentes eorum vivâ fide & supernaturali lumine, quo divina myste-
ria tua meliùs cognoscant; & quæ de Te ac
Filio tuo credunt, perfectiùs intelligant.

6. Largire eis spem firmam; quâ in sinu
Providentiæ tuæ, omnes curas suas collo-
cent; & vitam æternam, omniâque ad eam
media, se consecuturos de tuâ benignitate
confidant.

7. Tribue iis quoque, ô Domine! sep-
tem dona Spiritûs sancti, & reliquas virtu-
tes, sobrietatem & abstinenciam, castita-
tem & pudicitiam, humilitatem & patien-
tiam, zelum animarum & charitatem; quâ
te & proximos suos purissimè & perfectis-
simè diligant.

8. Denique per merita & vulnera, per
passionem & mortem Redemptoris mei,
obsecro; largire eis mortem beatam, ut
post vitam sanctè peractam, sanctâ morte
justorum moriantur. Tolle ab eis nimium
amorem hujus vitæ, & nimium quoque ac
immoderatum mortis timorem remove.
Da illis intimam lucem horæ mortis, ut
mundi blandientis illecebras fugiant: da
intimum saporem æternitatis, ut læti tran-

storia delectant : da veram resignationem
 in tuam sanctissimam voluntatem ; ut
 quando & quomodo disposueris, alacriter
 abscedant. Ad extremum, suscipe animas
 Famulorum tuorum, & gratiâ tuâ, ac veste
 nuptiali charitatis vestitas in cœlestem Pa-
 triam admitte ; ut ibidem laudes & miseri-
 cordias tuas cum Angelis & Sanctis æter-
 nùm decantent. Amen.

P A R S II. Canonis.

Altera pars Canonis exigit, ut quot
 hebdomadibus sacrificium offeramus
 pro uno vel pluribus Confratribus defun-
 ctis ; idque unius anni spatio : quæ sacra-
 menta ad calculum revocemus ; anno unico, à Sa-
 cerdotibus 356 : peracta, facilè numerabi-
 mus octodecim millia, quingenta ac duo-
 decim. Atque hic erat DD. Confratrû nu-
 merus Anno 1696. ; at anno currēte 1709,
 ad quingentos & ultrâ ascendit : adeoque
 si Sacrificiorum computum ineamus, sex
 & viginti millia quot annis reperiemus.

O quantus thesaurus ! ô quantum nobis
 ex hac luce migraturis solatium ! quantum
 in acerbissimis flammis purgantibus refri-

geri-

gerium? Ut igitur ea Sacra pro defunctis Confratribus alacri ac promptâ voluntate peragamus, sequentia, quæ paucis perstringimus, nos permoveant incitamenta.

1. Præter proprium meritum, ob insigni charitatis obsequium; moveat nos multiplex, quæ defunctis fidelibus Dei servis exhibetur misericordia: septena enim misericordiæ corporalis opera, hoc versu expressa. *Visito, potro, cibo, redimo, rego, colligo, condo*, quovis sacrificio, erga pios manes eminenter exercemus. Nam 1. *egrotos visitamus*, ac solatio afficimus: verè enim laborant pii Manes, non febribus calidis, sed ignibus ardentibus, cum quibus omnes febres, pestesque comparatae, deliciae reputantur. 2. *Sitientes potramus*, sitimque Defunctorum levamus; quæ sitis aliud non est, nisi sensus & mœror ex privatione nectaris Beatorum, ergo quantum nectari cœlesti cedit humidum illud & frigidum, quòd hîc sitientes appetimus; tantum sitis piorum Manium superat sitim mortaliû. 3. *Esurientes pascimus*: fament enim piæ animæ & cibum appetunt: Sed *Ecclesiastico* teste c. 14.

Non est apud Inferos reperire cibum. Pal-
 cimus ergo illos pane vitæ, & manna cœ-
 lesti; damus eis cibum non qui perit, sed
 qui permanet & satiat in æternum. 4. *Cap-*
tivos redimimus, dum tot Sacrificiorum
 lytrum pro iis persolvimus, eosque è car-
 cere purgante ad libertatem Filiorum Dei
 atque ad Paradisum cœlestem perducimus.
 5. *Nudos vestimus*, dum purgato-
 rii inquilinos, nudos & gratia cœlesti pri-
 vatos, veste immortalitatis contegimus. 6.
Hospitio peregrinos excipimus, dum Con-
 fratrum nostrorum animas cœlo etiam-
 num exules, in cordis nostri hospitium per
 charitatem proximi, recipimus; atque in
 domum Patriæ cœlestis introducimus. 7.
 Denique *mortuos sepelimus*, sepulchrum-
 que piis Manibus apparamus; dum è flam-
 mis purgantibus, in quibus sepulti jacent,
 eos elevamus, atque in corde Christi, ani-
 marum Redemptoris ac Custodis optimi,
 tanquam in sepulchro glorioso commen-
 damus, recondimus, & inhumamus.

2. Moveat multiplex beneficentia, ac
 dona cœlestia, quæ pii Manes per nos li-
 berati, cœloque recepti, ut animi ingrati

notam effugiant, à supremo Numine nobis impetrabunt.

3. Moveat summa gaudii cœlestis magnitudo, & æternum beatitudinis ac gloriæ pondus, quod ope nostrâ piis manibus accersitur, & acceleratur.

4. Moveat summa pœnæ acerbitas & ignis purgantis cruciatus, qui omnium Martyrum ac Reorum tormenta ac supplicia longè antecedit. *Gravior enim erit ille ignis, quàm quidquid homo potest pati in hac vita.* Ut scribit S. Augustinus in Psalms. 37.

5. Moveat denique pœnæ diuturnitas, quæ subinde non tantùm ad denos aut vicenos, verùm etiam ad centenos & millenos annos extenditur.

Quis igitur *Admodum Reverendi Domini*, è vobis, non libentissimè Confratrum suorum Manibus piis opitulari pro viribus conabitur? Cui tanta amicorum suorum calamitas, tanta pœnarum acerbitas, tanta cruciatuum diuturnitas cor non emolliat, & pectoris chalybem frangat? *Ite ergo Angeli veloces* [Sacerdotes inquam] *ad gentem convulsam, dilaceratam*

Exspectantem : Ite veloces , quælibet enim mora longa est , quodlibet momentum annus ; & *sacrificate sacrificium justitie* , atque animas Confratrum vestrorum , Deum perpetuo laudaturas , Beatorum Choris inserite.

O R A T I O.

Seu intentio ante Sacrum , quot hebdomadibus celebrandum.

BENIGNISSIME & MISERICORDISSIME DEUS,
 Ego N. famulorum tuorum minimus,
 pro potestate mihi licet indigno per Sacramentum Ordinis hisce verbis concessâ :
Accipe potestatem offerendi Sacrificium pro vivis & defunctis : munus hoc mihi impositum, expleturus venio, & hoc sacrificium pro animâ N. Confratris mei defuncti [vel Confratrum] humillimè offero , ac per merita & sanguinem Filii tui unigeniti te oro atque obtestor , ut eam oculis misericordiæ tuæ benignè respicias ; per sanctos Angelos tuos eam solatio recrees ; culpas ex humanâ fragilitate contractas, condones : ac pœnas omnes justitiæ

tiæ

tix tuæ debitas , clementer remittas : Ut
 anima hæc Famuli tui , tormentis purga-
 torii erepta , è carcere ad libertatem , ex
 igne ad refrigerium , è caligine ad lucem,
 è mœrore ad gaudium , ab exilio ad pa-
 triam cœlestem transferatur ; ibidémque
 conspectu tuo amabilissimo æternum
 perfruatur. Amen.

CANON III.

U*Nus sit perpetuus Confraternitatis Di-
 rector seu Inspector , qui in quolibet
 remotiore districtu suos habeat Definidores
 & Assistentes , quorum adunato zelo , &
 admittendorum cura habeatur , & Con-
 sodalium seu vita , seu mors , ubi idopus,
 significetur.*

EXPOSITIO

Quemadmodum in Regno Rex , in
 campo Dux , in pelago Archithalaf-
 sus , in curia prætor , in familia genitor ,

D 6

qui